

Piper: Vi staa jo nu ved det afgørende Punkt under alle disse Dages Forhandlinger. Som bekendt er det Lovforslag, som der her forhandles om, det bærende Led i hele Kæden, de andre Forslag slutte sig til dette, de ere saaledes sammenkoblede fra Regeringens Side. Da Lovforslagene var til første Behandling, havde jeg Lejlighed til at paapege forskellige Mangler og Brist, som vi fra vor Side fandt deri. Jeg udtalte den Gang Haabet om, at der maatte vises os Imødekommen fra den anden Side, saaledes at Lovforslagene kunde undergaa en væsentlig Forbedring, og jeg udtalte, at jeg haabede, at den højtærede Forsvarsminister vilde gøre sit til ved en ærlig Mægling at bringe en virkelig Forhandling i Stand mellem de to Parter, saa at der derudaf kunde fremkomme et Resultat, som vi mente at kunne forsvare at stemme for. Dette Haab er under de Forhandlinger, der have fundet Sted, blevet skuffet. Lovforslagene — jeg sigter her til det under Forhandling værende Lovforslag om Befæstningsanlæg og Forslaget om Hærens Ordning, om de øvrige har der ikke været rejst nogen Tvivl, og der har ikke været stillet Ændringsforslag til dem — disse to Forslag ville jo nu foreligge til endelig Vedtagelse her, ikke væsentlig forandrede fra den Form, der var given dem i Folketinget.

Da man efter de Afstemninger, der nys have fundet Sted, vel kan gaa ud fra, at Lovforslagene vedtages heroppe, turde det have sin Interesse at kaste et Blik tilbage og se paa, hvad disse Love nu give os, naar de blive stadfæstede. De væsentligste af dem ere jo de to, jeg nævnedes før: Befæstningsloven og Hærloven samt Loven om Søværnet. Om denne sidste har der ikke foreligget nogen Differens, vi have fra alle Sider erkendt, at det var væsentlige og gode Forbedringer, der blev budte paa dette Omraade. Anderledes stiller det sig jo med de to førstnævnte Love.

Et Lands Forsvar kan enten baseres paa at møde Fjenden ved Grænsen eller paa Forsvar af enkelte værdifulde Dele af Landet, værdifulde, fordi de rumme store Værdier, eller fordi de særlig egne sig til Forsvar. Medens det i tidligere Tid var givet, at vi her fra Landet kunde optage Kampen ved Grænsen, fordi vi den Gang var stærkere til Søs end de Magter, vi kunde vente at blive truede af, have Forholdene nu forandret sig, og nu have, kan jeg godt sige, alle erkendt, at det mest saarbare Punkt, det, der kan blive

mest truet og først truet, er Hovedstaden. Det har gennem mange Udtalelser Hærlædelser erkendt og slaaet fast, og Forsvarskommissionen er jo kommen til ganske det samme Resultat; skønt ad en Omvej ønsker ogsaa hele det forsvarsvenlige Fler-tal i Forsvarskommissionen at forsvare Hovedstaden, idet man nemlig lægger overordentlig megen Vægt paa Forsvaret af Sjælland, og en Mængde af de Dispositioner, der træffes ved Hærloven og i øvrigt ogsaa ved Befæstningsloven, ved Søbefæstningen, ere trufne for at værne Sjælland.

Vi kunne derfor ikke fra vor Side godkende, at man ikke har gjort Skridtet fuldt ud og sikret den nødvendige Befæstnings Bestaaen og Supplering mod Landsiden. Der er sagt fra anden Side, at en Fæstning om København er for dyr. Ja, hvis man vil lave en Fæstning, der kunde betegnes som uindtagelig efter lang Tids Angreb, saa kunde den maaske blive for dyr for os. Men der er jo et Spørgsmaal, som maa tages med i Betragtning, og det er Provianteringen. En Befæstning, der er saa stærk, at den kan holde ud saa længe, som Provianteringen til Byens Befolkning kan finde Sted, vil ikke være uoverkommelig. Det er der ført Bevis for i Forsvarskommissionen og i det Forslag, der er stillet af dennes Mindretal under Nr. 1. Et saadant Befæstningsanlæg vil tværtimod være langt billigere, end hvis man ikke har det. Vil man forsvare sig uden Støttesteder, saa kræves der en god Felthær, tilsvarende Rytteri og Artilleri, og Hæren maa have en lang Uddannelse, saaledes som den gives Soldaterne i de andre Lande, hvor man er beredt paa at opstille Felthære, der eventuelt skulle drage ind i det andet Land og ikke alene egne sig til Forsvar, men stadig maa have en stor Styrke liggende. Man maa være indrettet paa en hurtig Mobilisering af denne store Styrke, og man maa endelig have en Regering, der ikke er bange for at tage Ansvaret for ved det mindste Urotegn at indkalde denne store Styrke. Navnlig dette sidste kunde det jo knibe svært med her i Landet, hvor man endogsaa gjorde store Op-hævelser, den Gang der blev indkaldt en 6—800 Mand til Sikringstjeneste for Søforterne. Det vil falde vanskeligt for en Regering — om den nogen Sinde vil have Mod dertil — at sammenkalde Hæren i Titusinder for at sikre mod Angreb paa Landsiden, hvilket vil være nødvendigt, naar man skal værne Hovedstaden uden at have Befæstningsanlæg.